

LILITH - PRVNĀ• Ā½ENA ADAMOVA... - II.

ĀšterĀ½, 16 Ā™Ā-jen 2007

Lilith sedĀ›la u pramene, poslouchala jeho kĀ™išĀšlovou hru a hledĀ›la do hvĀ›zdného nebe nad rájem. A ohnivĀ› planoucí náruĀ•e hvĀ›zd opĀ›jely její srdce tajemnou touhou. Lilith, opilá hvĀ›zdami, usnula v kvĀ›tinách a probudily ji pak milostné trylky slaviĀ•í. SnovĀ› nádherné a pĀ›vabné zrodilo se svítání a rozestĀ™elo se nad rájem, opĀ™Ādajíc i tu sebenepatrnĀ›jší kapiĀ•ku nĀ›mým kouzlem tĀ™pytu a barev.

Adam se blĀ›žil k místu Lilitina odpoĀ•inku s košikem plným ovoce a kvĀ›tin a zdaleka na ni volal. OdpovĀ›di se i Volal znovu, a znovu odpovĀ›Ā• Ā¾ádná. Znepokojen nĀ›kolikrát obešel pramen a napjatĀ› se rozhlĀ›el na všecky strany. Lilith se neukázala. Šel na bĀ™eh jezera, bloudil háji, prohledĀ›vaje kaĀ›dý keĀ™ i kaĀ›dou houštinu, vrátil se zpĀ›tky k prameni. Lilith nebylo a nebylo. "Co se s ní stalo?" uvaĀ›oval Adam. "Nejspíš se vydala po neznámých stezkách, spletla si cestu v dalekých houštinách a zbloudila. Musím ji hledat, najít ji..." Adam bloudil celý den a hlasitĀ› volal Lilith jménem. Vše bylo marné. Nadešel veĀ•er, nastala noc. Adam ve tmĀ› nemohl najít cestu zpĀ›t a unaven usnul pod stromem. Teprve za svítání, kdy oblohu i ráj zaplavilo mlĀ•né svĀ›tlo, zase svou cestu našel. BĀ›Ā¾el, sotva dechu popadal, a ještĀ› daleko od pramene volal: "Dobré jitro, Lilith!" "NepĀ™ibliĀ¾uj se, ještĀ› jsem se neumyla!" KdyĀ¾ slyšel Adam Lilitin hlas, proĀ¾ival znovu všecko vĀ•erejší trápení s touĀ¾ ostroší. V srdci mu vzplanul hnĀ›v. MĀ›l chuĀ› pĀ™ísňĀ› Lilith vyplísnit, ovládl se vš "Kdes byla vĀ•era celý den? Tolik jsem se tĀ› nahledal, tolik jsem se tĀ› nahledal!" Ā™ek Adam mírnĀ›. "VĀ•era? VĀ•era jsem šla k jezeru, ale tebe jsem tam nevidĀ›la, nepĀ™išels," odpovĀ›dĀ›la Lilith. "Pak jsem chvilku pobíhala za lanĀ› a dostala jsem se do nových neznámých míst. Byli tam nádherní slavíci. Uchváčena jejich zpĀ›vem, zĀ›stala jsem aĀ¾ do veĀ•era." "To je ale podivné! Kdy jsi byla u jezera? Sám jsem byl chvíli tady, chvíli tam. A co jsem se potom nachodil po ráji! Kdes byla, Ā¾e jsem tĀ› nenašel?" "ĀĀekala jsem na tebe jak tady, tak u jezera, ale tys nepĀ™išel ani sem ani tam," odpovĀ›dĀ›la Lilith stroze. Adam se odmĀ•el a uvaĀ›oval. Ā½e by si byl skuteĀ•nĀ› Lilith nevšiml? Není to moĀ›né, ale... SmĀ™il se s tím a Ā™ekl vroucnĀ›: "Krásná Lilith, pĀ™inesl jsem ti k snídani nádherné ovoce." "PoĀ•kej pĀ™ ještĀ› jsem si neozdobila vlasy!" "A pro tvé rozkošné vlasy jsem pĀ™inesl kvĀ›tiny pokropené rosou svítání." "DĀ›kuji, ale já mám. A poĀ•kej ještĀ› chvilku, hned pĀ™ijdu." Adam Ā•ekal. Lilith stanula pĀ™ed ním jako chvĀ›jivý plá, sotva se dotýkajíc zemĀ› nohou. "Ó, to je zase to nádherné ovoce, jaké jsem vĀ•era našla pĀ™ed chýškou!" "PĀ™inesl jsem je opĀ›t z tĀ›chĀ¾e míst. A teĀ• tam pĀ›jdeme, ano, duše moje?" "PĀ›jdeme, ale dost Ā•asu!" Ā™e pojídala ovoce. Adam usedl po jejím levém boku a otevĀ™el pĀ™ed ní své srdce: "Ach Lilith," Ā™ekl, "jsi ty ale bezcitná! OsamĀ›lost mĀ› doĀ•ista utrápila!" A touĀ›ebnĀ› objal Lilith kolem pasu a s celou duší ji pĀ™itiskl na svou usouĀ›enc. Lilith prchla z Adamovy náruĀ•e, stála opodál a plaĀ›tivým hlasem Ā™íkala: "Adame, objímáš mĀ› pĀ™íliš hrub. Polámá jsi mi Ā¾ebra!" A Lilith se uraĀ›enĀ› obrátila k Adamovi zády. A její postava zlatĀ› planula více neĀ›li purpurové vĀ› svítání, jímĀ¾ se zdobívá ráj. Adam se díval a jeho duše sladce trnula. Objal Lilith co nejnĀ›Ā¾nĀ›ji, zahledĀ›l se jí do oĀ•í. Ā™ekl: "Lilith, Ā›ivote mĀ›j, odpusĀ› mi! Lilith, duše mé duše, nedivej se na mne tak mlĀ•ky a smutnĀ›. UsmĀ› promluv! Ach jak bych si pĀ™ál mít tisícero uší, abych tvĀ›j sladký hlásek slyšel tisíckrát, a pĀ™ece se ho nenasytil!" Lilith usedla. Panovalo napjaté mlĀ•ení... "Adame," pĀ™erušila ticho Lilith, "stvoĀ™il tĀ› BĀ›h uĀ¾ dávno "Ano, krasavice moje." "Co jsi dĀ›lal v ráji?" "Bloudil jsem sám a sám a hledal si druhu mezi nĀ›mými tvĀ™emi." "Ā½e bys byl nenašel sobĀ› podobného?" zeptala se a škádlivou hrou oĀ•í zkoumala Adama. "Ne, Lilith. A proto mi BĀ›h stvoĀ™il tebe." "Mne Ā¾e stvoĀ™il pro tebe?..." rozesmála se Lilith hlasitĀ› a vesele. Adama se to dotklo. HoĀ™ce se odmĀ•el. Pak Ā™ekl zlomenĀ›: "Ano, ano. BĀ›h mi stvoĀ™il tebe, abych neĀ›il sám, abychom byli spolu... MĀ›j Ā›ivot patĀ™ tobĀ›, ale ty? Nechápeš, Ā¾e bez tebe je mi ráj nesnesitelný a Ā›ivot jedině utrpení!... Bohu to nebude milé. Jestli nás poslouchá, bude se hnĀ›vat." Hlas se mu tĀ™ásl a v tom hlase bylo plno slz. Lilith pohlédla na Adamovu nešĀšastnou tvĀ™ a propukla v zvonivý smích. Ale jen na chvilku. Pak její pohled zesládl. Slyšela jméno boĀ›í a hned vystĀ™izlivĀ›la. "Ale Adame, proĀ• pláĀ•eš? ProĀ• takhle mluvíš? Copak jsem k tobĀ› nebyla hodná?" A horkými prsty pohládila Adamovy rozčuchané vousy. NekoneĀ•ná nĀ›ha zaplavila Adamovo srdce. Byl hotov padnout Lilith k nohám a prosit za odpuštĀ›ní. "No dobĀ™e, Adame, mĀ›j milý," Ā™ekla mu Lilith konejšivým hlasem. "ChyĀ› mi tady ten poletující kvítek!" "To je motýl, a ne kvítek!" "Nevadí, jen mi ho chyĀ›!" Adam se rozbĀ›hl za motýlem, ale nemohl ho chytit. "Chceš? Chyťm ho v mĀ›íku!" Ā™ekla Lilith, vznesla se do vzduchu, a uĀ¾ drĀ¾ela mo "VidĀ›ls, Adame? A tys byl tak nemotorný!" "NemĀ›Ā¾u poletovat vzduchem jako ty!" ohradil se Adam pohoršenĀ›. "Umím však velice rychle bĀ›hat." "Ale neumíš," odporovala mu Lilith, "nevychloubej se!" "Umím," stál Adam na svém. "PojĀ•me to zkusit!" Neunavuj se zbyteĀ•nĀ›!" Adam však naléhal dál. "VýbornĀ›," Ā™ekla Lilith. "Je mĀ› chytíš, dám ti ten nejsladší plod z celého ráje." "Který to je, Ā¾e ty jej znáš, a já ne, aĀ•koli jsem uĀ¾ ochutnal ode všeho ovoce v ráji?" udivenĀ› se ptal Adam. "Jak se jmenuje?" "Polibek." "Polibek?" opakoval nechápavĀ› a tázavĀ› Adam. "Ano, polibek: kdyĀ¾ pĀ™itiskneme rty na rty nĀ›koho jiného. To ty neznáš?" Adam pĀ™emýšlel, odkud to Lilith mĀ›Ā¾e vĀ›dĀ›t, kdy a jak... A nejistĀ› na ni pohlédl. Lilith se však jen beze slova d Adamovi do oĀ•í, ohnivými paprsky svého plamenného pohledu probodávala jeho zĀ™itelnice a zasahovala jimi jeho duší jako rudou malinu. Adam pochopil a ochotnĀ› souhlasil. Lilith bĀ›Ā¾ela rychle a lehce, Adam utíkal snaĀ›ivĀ› dýchaviĀ•nĀ› za ní. Lilith se schovávala pod keĀ™íky, pak vyskoĀ•ila, bĀ›Ā¾ela dál a zvonivĀ› se smála: "Tak pojĀ•, pojĀ• a ch ĀĀekám..." A Ā•ekala, rudé rty nastavené k polibku jako poupĀ›. Adam se zastavil jako rozumu zbavený. "Adame, z Ā• stvoĀ™il BĀ›h tebe?" ptala se Lilith a pĀ™istoupila k nĀ›mu. "Z hlíny. Ale podle obrazu svého." "Z hlíny, z hlíny?... Chachachá...!" smála se mu a posmívala. "Tak proto ty jsi takový tĀ›Ā¾kopádný, silný a hrubý!" Adama to pobouĀ™ilo a rozzlobilo. Sebral všecky své síly a bĀ›Ā¾el, bĀ›Ā¾el za Lilith. Málem uĀ¾ ji chytil a sevĀ™el v náruĀ•i, ale dotkl se jen jejich vlasĀ›. Lilith se hned vznesla jako skĀ™ivánek, vbĀ›hla do kĀ™oví s veselým smíchem a hlasitĀ› volala: "Adame, zítra se spolu projdeme po ráji!" Adam, poraĀ›en a zahanben, stál dlouho jako pĀ™ibitý a oĀ•i nehybnĀ› upíral do kĀ™oví, v nĀ›m skryla Lilith... (pokraĀ•ování zítra)